

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1ª Isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Librería Espanyola, Rambla del Mitj. num. 20 botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 3 rals **Cuba** y
Puerto-Rico 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

BISMARCK Y LA SECA.

—Quán comensa la baralla?
 —Ay, ay, ¿perqué ho necessita?
 —Per ferme esmoliar la dalla
 y assegurar la cullita.

LOS COMPTES DE LA CATEDRAL.

AL EXCM. SR. D. MANUEL GIRONA.

INCH entés, D. Manuel, que vosté es un bon calculista. Aixís al menos me dona dret a creureho la gran fortuna que ha lograt reunir, fortuna que avuy li permet fer l'home, oferintse a costejar la fatxada de la Catedral de Barcelona.

Vosté y totas las personas una mica entesas en negocis saben de sobras que 'ls diners y 'ls números son parents pròxims, si no germans de pare y mare. Per guanyar diners es precis calcular. L'home que no calcula no alcansa una fortuna sòlida com la de vosté. Aixís, donchs, no crech ofendre'l invitantlo a fer un càlcul en companyia mèva. Li adverteixo que a mi no m'hi va res, y a vosté sí: sí, D. Manuel, a vosté li va molt.

Escolti: ¿quant té pensat gastarhi en las obras de la Séu? ¿Cent, doscents, trescents mil duros? Donchs jo li asseguro que sense necessitat de tréure's un quarto de la butxaca, podrà ferse la fatxada, y si fos necessari, fins una catedral nova, deu vegadas més gran que la present.

Ja 'm sembla que 'l sento. Vosté preguntarà:—Bè, y si jo no dono 'ls quartos ¿d' hont sortiran las missas? —¿Las missas? ¿D' ahont vol que surtin, sant cristiá? D' alla de ahont surten sempre: de la sagristia.

Perque l'objecte del mèu càlcul se reduheix a demostrar que l'administració de l'obra de la Séu es ó ha de ser immensament més rica que vosté. Jo crech poderli probar que vosté—no s' ofengui—no es més que un pobre pelon, un miserable, al costat de dita administració. Y quan veig que 'ls richs com ella tractan d'exploiar als pobres com vosté, m' indigno. Es un defecte ó una virtut: jo surto sempre a la defensa de las classes proletarias. Y vosté, Sr. Girona, al costat de la Administració de la Séu, no es més que un trist proletari.

Probas al canto.

No ignorará vosté que destinats a ditas obras, lo bisbe Cassador, en l'any 1564 va establir alguns impostos. Desde aquella fetxa fins a l'any 1830, no atracava un barco al moll de Barcelona, sense pagar certa quantitat tarifada. Aixó per una part. Desde aquella fetxa també, no se celebra un sol casament en tot lo bisbat de Barcelona, sense que 'ls contrayents se vejan forats a satisfer quan menos una pesseta y tres quartos. Vosté, Sr. Girona, devia ferse'n cinch pessetas y pico, perque la tarifa dels richs tinch entés qu' es més pujada.

Tenim, donchs, duas fonts de pessetas: l'una ó siga la dels barcos va rajar durant 266 anys y va estroncarse; pero l'altra, ó siga la dels casaments, després de 322 anys de haberse obert, encara raja.

Ara bè, encara que tota administració ha de portar los llibres en deguda forma, fins ara ha sigut inútil tot lo que s' ha dit, per lograr que l'administració de l'obra de la Séu rendís comptes.

En la impossibilitat de veure 'ls llibres, per pendre datos exactes y positius sobre l'import dels citats impostos, haurém de partir de datos hipotètics.

Siguem rumbosos: prescindim dels drets sobre 'ls barcos: regalémos los generosament als administradors, considerant que son homes y que com a tals tenen necessitats y flaquezas: que si no prenen café, beuben vi ranci; que si no ensuman, polsan.

Genyimos exclusivament al impost sobre 'ls matrimonis.

Aquí necessito 'l cop d' ull de vosté, D. Manuel. En un bisbat com lo de Barcelona, que conta actualment més de 500,000 feligresos, y que may n' ha contat menos de 300,000 ¿quants casaments li sembla que poden efectuar-se uns anys ab altres? ¿De dos a tres mil?

Siguem també rumbosos en aquest punt: no 'n contém sinó un miler y femlos tots pobres: posemos a pesseta. Ja veu, encara no son tres casaments diaris.

D' aquesta manera reunim 1,000 pessetas l' any, res, una patarata.

De segur que si a vosté li proposavan l' arrendament del impost sobre 'ls casaments de tot lo bisbat per 200 miserables duros anuals, lo pendria a ulls cluchs y sense fer cap número. Jo també, y crech que me 'n sortirian unas calsas.

Donch bè ¿quant no 'n donaria vosté del arrendament de aquest impost si li adjudicavan per un periodo de 322 anys?

Perque, y aixó ho sab vosté millor que ningú, los diners grillan: las fortunas ab los anys creixen y s' amontonan y si s' acumulan los interessos alcansan quantitats considerables.

Tot administrador celós d' un capital confiat a sa gestió, procurarà colocarlo quan menos al 6 per cent; pero no deixém de ser rumbosos: tractantse, com se tracta de diners de l' Iglesia, que no pot ser may usuria, suposém que aquell mil pessetas que, pèl cap baix, han vingut recaudantse anualment per espay de 322 anys, han sigut colocadas al 3 per cent, qu' es un interés molt módich. ¿Ho troba bè, D. Manuel?

Donchs ja tenim los termes del problema: per una part un ingrès de 1,000 pessetas anuals per espay de 322 anys; per altra part l' interés de aquesta suma al 3 per cent, acumulat al capital.

¿Quina cantitat li sembla que representa?

Confesso que sense ser un gran matemàtic, soch un feligrés pacientíssim, quan se tracta de posar en net cosas que interessan altament a la Santa mare Iglesia, y sobre tot podent estolviarli a vosté un gran sacrifici. Vosté 'm dispensará si he equivocat alguna multiplicació ó alguna suma de las 322 que m' hi vist obligat a verificar, casi segur com estich de que 'ls resultats generals no s' alteran molt sensiblement. Aquí van las xifras:

	Plas.	Cnts.
Al any primer.	1,030	00
Als 25 anys.	36,705	93
» 50 »	113,280	55
» 75 »	274,438	69
» 100 »	611,065	92
» 125 »	1,316,451	48
» 150 »	2,875,330	18
» 175 »	6,056,581	32
» 200 »	12,717,546	22
» 225 »	26,664,176	57
» 250 »	55,858,243	54
» 275 »	116,991,216	59
» 300 »	244,990,101	68
» 322 »	468,966,753	35

¿Esborrnis D. Manuel! En l' actual any de gracia 1887, hauria d' existir en las caixas de l' obra de la Séu l' espantosa suma de

93 MILIONS, 793 MIL 350 DUROS.

Y aixó contant ab que de lo moltíssim que portan recaudat durant aquests 322 anys haguessen tingut la previsió de retirarne no més que 200 duros cada any y colocarlos al trist interés del 3 per cent anual. ¿Qué menos podian fer en obsequi del temple del Senyor, en nom del qual han vingut cobrant los impostos establerts?

Vosté sab molt bè que aquesta suma posada al tres per cent hauria de donar rèdits per valor de 2.813,800 duros

cantitat més que suficient per emprendre las obras a las quals vosté pensa destinari. segons m' han dit, la miseria de 200,000 duros. Ja veu si pot ben estolviarse 'ls. Fins per no fer un paper ridicul val la pena de pensarsh'.

Ara no li dich res si s' hi emersava, no 'ls rèdits, sinó 'l capital. Perque puga comprendre la gran construcció que podría realisar-se ab 93 milions 793 mil duros, pendrem per terme de comparació la Universitat nova. La Universitat va costar 800,000 duros; donchs bè, ab la suma que avuy ha de possehir lo cabildo, podrian construhirse 117 edificis com l' Universitat nova, y encare quedaria un pico.

Vosté dirá tal vegada que tot aixó es lògich y just; pero que la veritat es que a la Catedral no hi ha un quarto, y que si tinguessen fondos no acudirian a vosté.

En aquest cas, permétem que com a feligrés me tapi la cara de vergonya.

¿Ahont han anat a parar aquests fondos? ¿Qui se 'ls ha barrotat? ¿Qui ha sigut prou atrevit per derrotaxarlos? No 'm considero prou competent per aplicar las matemàtiques a la teologia; d' altra manera calcularia 'ls anys de Purgatori que corresponen als infelissos, que per espay de 322 anys han vingut dilapidant una fortuna sagrada. ¿Espanta, pensar ab las penas terribles que han de sufrir, si es que alguns no creman eternament en las calderas de 'n Pere Botero!

Vosté qu' es tant amich del bisbe Catalá, fassi l' favor de preguntarli per la sort de aquests infelissos.

Y al mateix temps, presentili una proposició de desagravis, perque al mèu pobre entendre ja no es qüestió de edificar una fatxada: lo que ha de edificar-se avants que tot es l' esperit dels feligresos escandalisats; lo que ha de ferse avants que tot es un acte de reparació que lliuri del foch del Purgatori, als mals administradors dels impostos creats pèl bisbe Cassador y a tots los seus cómplices.

M' explicaré.

Lo bisbe Cassador va establir un tribut sobre 'ls casats.

Lo bisbe Catalá podria establir un tribut de desagravis sobre 'ls solters.

Y com que 'ls únichs que no poden casarse, mentres viscan, son los capellans, ells per caritat cristiana, per amor al pròxim, y sobre tot per edificació del remat catòlich han de imposarse 'l càrrech de reintegrar encare que siga espiritualment, la cantitat dilapidada.

Hi ha un medi molt senzill de ferho.

Reduhint la suma de 93.793.350 duros a missas de 10 rals, tindrem que 'l clero del bisbat de Barcelona déu 187.586,700 missas. Calculant que per terme mitj hi ha 600 capellans en tot lo bisbat, que diuen una missa diaria, tindrem que a l' any podrán amortisar-se cómodament 219,000 missas. De manera que la suma total quedarà satisfeta al cap de 856 anys y 204 dias.

856 anys y 204 dias de dir la missa de franch, y quedarém saldats y en paus ab la Providencia.

Llavors D. Manuel si encare som vius, podrém pensar en veure quin es lo millor projecte de fatxada per la Catedral de Barcelona.

P. K.

INAUGURACIÓ DEL CIRCUL

LIBERAL—CONSERVADOR—DEMÒCRATA—ROMERISTA—DOMINGUISTA—REFORMISTA—NACIONAL... ETC., ETC., ETC., DE MADRID.

LENS de gom a gom, los salons presentan un magnífich cop de vista... d' aduana.

No hi cab un' ànima, ni de botó ni de cantí, ni de izquierdista, que es lo mateix que un cantí ab botons. Entre las botas de 'n Lopez Dominguez y las dents de 'n Romero Robledo, ja casi ho omplan tot.

La fisonomia dels assistents...—es a dir, dels concurrents; no fos cas que algú 's pensés que 'ls tractém de sorjes,—la fisonomia dels concurrents, pues, revela una extraordinaria alegria.

Los romeristas fan la cara de Pasquas: los esquerans casi casi també, perque la fan de mona, y aixó de monas y Pasquas està bastant relacionat.

Després d' una infinitat de batussas perque tothom se puga colocar, pues hi ha socio que, portat pèl seu noble entussiasme, procura ferse puesto a puntadas de peu, en Romero Robledo dona dos ó tres xiulets, com indicant als seus parcials que callin.

En Lopez Dominguez, per la seva part, també fa callar als seus pegant varios cops de puny a la taula, y consegut d' aquest modo 'l silenci, s' obra la sessió ab tota la serietat que permet lo bufo y extravagant del acte.

—Senyors—parla en Romero Robledo,—l' únich objecte d' aquesta reunió es presentarnos mútua y reciprocament los uns als altres, y estamparnos en las galtas los petons de reglament.

Fassin, pues, lo favor de llimpiarse 'ls bigotis y de petonarse després, guardant la deguda honestitat y 'l corresponent decoro.—

Don Paco 's lliensa als brassos del general, que ja 'ls tenia oberts, y 's petonejan de mala manera, mentres los seus súbdits procuran imitarlos, produhint tal terratrémol, que alló més que un saló sembla un safreig.

Restablerta la calma, tothom torna a colocarse en lo seu puesto y l' ex-húsar continúa:

—Sí, amichs mèus, avuy no hem vingut més que per aixó: no esperéu, pues, que per final hi baja refresch, perque ara com ara estém una mica malots d' interessos y no podém malgastar en lleminaduras.—

(Sensació: varios badalls dissimulats. Alguns socios, al saber que no hi haurá lunch, s' aixecan y se 'n van ab tot descaro cap al carré. En Romero fa com qui no ho veu, y prossegueix:)

—La formació del gran partit liberal-reformista es ja una cosa consumida... dich, consumada. Tenim tot lo que 's necessita pera conquistar lo poder. Un programa complet y explicit, un feix d' espasas llubentats y una colecció interminable de ventrells vuyts.—

(Moviment general: tothom se posa la mà a la part aludida, com dihent:—¡Y tal!)

—Si 'l poder no es nostre en un plasso relativament breu, 'm deixo... ¿qué diré?... 'm deixo tallar... la llengua, qu' es casi bè lo únich que tinch servible. No hi ha que duptarho. Tot nos favoreix, la naturalesa, las complicacions de la política interior; fins en Bismarck nos ajuda, perque pregonant la guerra, es més que segur que 'ls húsars pujarán de preu. (Aplausos y riallas.)

—Vaig a acabar, perque es tart y encara hi ha molt per fer. Desde aquesta tarima hont tantas atrocitats he dit, saludo al nou partit liberal, saludo la aliansa de las dugas fraccions, y saludo especialment al mèu carinyós y constant amich d' avuy al demati, l' ilustre successor de 'n Serrano, l' heréu dels capitans revolucionaris, lo consegut y elegant general Lopez Dominguez, a qui abrazzo y petonejo altra vegada en proba del entranyable amor que li professo.—(Ruidosos aplausos.)

Extintgs los últim ecos del xibarrí, s' aixeca 'l senyor Lopez Dominguez. Espectació general.

—Amichs...—murmura l' home, tartamudejant y mirant al cielo-raso, com si busqués lo que ha de dir,—amichs del ànima: no sé com agrahirvos l' acullida fraternal y entussiasista que 'ns acabéu de dispensar a mí y als mèus infelissos companys. Som poch y mal avinguts; pero no importa. Jo accepto ab gratitut la jefatura del nou partit; es veritat que jo no serveixo per aquestas cosas; pero no importa. La opinió del país ha celebrat la nostra unió ab una estrepitosa é insultant rialla; pero no importa. En Sagasta avuy no fa cas de nosaltres; pero... no importa.

Felicito, pues, als nous amichs, al invicte y aguerit Romero Robledo y especialment a la... le... li... lo...—

Lo general no pot acabar la frase. Un llonguet, tirat sobre la tarima per algun becerrista disfressat, rebut a dos pans de la seva boca.

En Romero, que 'l veu, s' hi abalansa com un lleó,

en Lopez Dominguez fa 'l mateix, y en un santiamen la plana major del flamant partit rodola per terra, en busca del codiciat tros de pa.

La sessió, com es natural, queda expontáneament terminada, y al sortir al carré 'ls concurrents, se sent un fulano, probablement lo becerrista de la broma, que diu en veu alta en mitj d' un grupo:

—Aquestos patricis son aixis: ab un llonguet se 'ls fa callar.—

FANTÁSTICH.

ONEIXEM de fá molt temps las manio-bras dels enemichs acérrims de LA CAMPANA DE GRACIA. Los detractors del nostre periódich no perden ocasió per véure si 'l desacreditan, y per lograrho no retrocedeixen ni davant de la difamació, ni davant de la calumnia.

En va s' esforsan. Contra la campanya iniciada per alguns periódichs carlistas, respon la nostra historia de sempre, y aquí están las columnas de la CAMPANA per confondre als defensors de la causa del absolutisme. Som lo qu' hem sigut sempre: serém sempre lo que som. Y si 'ls nostres atachs no bastessin, sobraria la sèva propia historia, tacada ab lo llot dels crims més abominables y ab la sanch de victimas ignocents. L' odi y l' horror qu' inspiran son prou poderosos per anularlos, davant de tota conciencia honrada.

Pero hi ha altrás publicacions que sense ser carlistas, recullen la baba que aquests vomitan y l' ostentan en sas columnas, ab l' intent de deprimirnos.

Ausiliars dels absolutistas, cegats per l' enveja, més que per l' odi, creyém que al atacarnos se proposan únicament que 'ls fem la gracia de respondre'ls y ocuparnos d' ells.

Pero no ho lograrán. Per res del món serém nosaltres qui 'ls donga la notorietat que 'l públich los hi nega, á despit dels seus esforsos.

Prou pena es la sèva de tenirse de valdre d' armas forjadas en los arsenals carlistas, armas que rebaixan y deshonran al que las emplea.

Aixó 'ns basta per despreciarlos com se mereixen.

Y ara si algú de nostres estimats lectors nos pregunta á qué venen aquestas reflexions, respondrem que avuy ja havém dit prou, y que 'ls que son confreres, pendrán candela.

Y per acabar dirém ab los castellans:
Al buen entendedor, salud.

¡Vaya quinas cosas comunica 'l telégrafo! Figúrinse que l' altre dia 'ns feya saber que 'l marqués de Molins, al sortir del saló de sessions del Senat, va caure y va esclafarse 'l nas.

Aquest accident que será molt sensible per la familia del Sr. Molins, á nosaltres nos té sense cuidado.

Per tot consol, dirém com aquell regidor de Barcelona á la reyna Isabel:

—Paciencia señora, más podría ser.

A un soldat francés de guarnició á Lyon, van presentárseli tres extranjer, oferintli 20,000 franchs per la venta del fusell de últim sistema.

Lo soldat va delatarlos, y 'ls tres extranjer van resultar tres alemanys, que buscavan la perduda.

Patriotisme de un pobre fill del poble.

En una nació republicana un pobre soldat ras, retaxassa una ganga de 4,000 duros.

En cambi, aquí, en la monárquica Espanya tot un senyor conde 's ven per 2 000 duros lo secret del tractat de comers en los Estats-Units.

Desenganyarse: las costums son fillas de las instituciones.

Respirém.

Lo rey del As d' Oros ha declarat que mentres la reyna regent D.ª Maria Cristina gobierna l' Espanya, ell s' estará quiet, sense consentir que 'ls seus partidaris s' alsin en armas.

Per ara no pensa més que ab las húngaras. Pero las húngaras necessitan quartos.

Una pregunta: ¿quán costan las dolsas cadenas que lligan al rey de l' As d' Oros? ¿De ahont surten las missas?

Los rumores de una guerra europea no cessan un moment.

Tothom tem y ningú gosa á rompre 'l glas.

Tant aviat se diu que comensará la Rusia en contra del Austria, com que será l' Alemania en contra de la Fransa.

La bolsa mentres tant s' encongeix, y 'ls negocis se paralisán.

No obstant, aquí á Espanya no hém de teme res. Lo govern está resolt á mantenirse neutral.

Quan los grossos s' agarbonan, la prudencia s' imposa als xichs, y 'ls aconsella enretirarse.

Nosaltres en aquest trángul estém destinats á fer lo paper de *Gutierras*.

«No t' emboliquis.»

Sembla que 'l govern gestiona ab en Ruiz Zorrilla, la concessió de una amplia amnistia als emigrats, ab la condició de que tots tornin á Espanya.

¡ALERTA, LIBERALS!

¡Aquesta gent se prepara! No la perdém may de vista vigilém las maniobras de la llopada carlista.

Los conservadors s' indignan, dihent que aixó posa en ridicul á la monarquia.

Podría ser.

¿Pero y l' arreglo ab los carlins del Nort? ¿Y 'l rego-neixement de graus á tants y tants cabecillas, que com en Miret figuran avuy en las filas del exercit liberal? ¿Y la pau del Zanjon?

Una de dos: ó es ridicul tot, ó no hi ha á Espanya res ridicul.

A Bejar no hi ha feyna.

A Alcoy hi ha moltras fábricas paralisadas.

A Madrid acuden cada dia milers de personas á casa 'l representant del Brasil, demanant que se las inscri-gui per emigrar á aquell imperi.

Ja ho veuhem: continuém recullint á mans plenas los fruyts de las teorias libre cambistas que havian de fernos ditxosos.

L' estat de Catalunya sense ser tant apurat, no es tampoq gens satisfactori.

En aquest punt está succehint lo que teniam profetisat:

«Quan nosaltres estarém malalts, allí ja serán morts; quant nosaltres morim, allí ja farà molt temps que farán malvas.»

Profecia que 's compleix al peu de la lletra.

CARTAS DE FORA.—¡Y cóm va enfutismarse 'l rector de Picamoixons al veure que una part del poble anava á fer esquellots á la sèva neboda ó majordona ab motiu de casarse ab un viudo! Lo diumenje següent va esbravarse desde la trona, recomenant á las noyas que no anessen á ballar. Més tart va trobarne sis ó set. Invi-tantlas á passar á la Rectoria, en lloch de anar á sarau. —Veniu, va dirli's'hi, que allá 'ns divertirem:—jo 'us tocaré (no 's pensin res de mal) 'us tocaré l' armonium. —Sr. rector de Picamoixons: que per molts anys puga tocal's'hi.

L' alcalde de San Feliu de Torelló va prohibir als aficionats la representació del drama *El cura Merino*, representat ab éxit á Sant Hipólit, Manlláu y altrás poblacions de la comarca.—«Mentres jo sere alcalde no 's farà, que no vull que 'm bescantin á la trona.» Bó sería que 'l Sr. Gobernador de la provincia, fes compen-dre á aquest arca de borrego que no está en las sèvas atribuciones prohibir la representació de dramas perfectament licits. La lley es lley á tot arréu, fins á Sant Feliu de Torelló.

VISTASSO.

—Ja ho veu; l' horison polítich amenassa gran tormenta: lo porvenir se 'ns presenta baix un aspecte molt crítich. Pas: an glopadas de fum que corran de dreta á esquerra y á més d' aixó, sota terra s' hi sent un extrany rum rum. Tothom amaga 'l que té, donant com cosa infalible que aquest será un any terrible... —Aixó si que ho crech ben bè.

—Repari; aquí tó la Fransa: tant los grans com los petits emplean dias y nits armant-se, armant-se y armant-se. Treballan los astilleros, caminan las divisionas, per terra tot son canons, per la mar tot torpederos. Lo geni bélich va y vé, preparant lo foch y estopa que ha de incendiar mitj' Europa. —Aixó si que ho crech tambe.

—En Bismarck, pèl seu cantó, no s' adorm pas á la palla, sinó que furga y treballa per comensar la funció. Lo gran pinxo tem que algú li vulgui tallar las alas, y apila balas y balas, cridant fort y fent lo bu. No més falta un baladré que dintre aquell mar de plom cridi:—¡Siguém'hi!—y ja hi som... —¡Ay! ¡Ja ho crech aixó tambe!

—¿Y Russia? Miri 'ls cossachs, jugant ab lo pom dels sabres com ensuman ja cadávres ab aquells nassos de drachs. La bandera funeraria que durán al seu davant, ja 's veu plantada, ondejant en los confins de Bulgaria. Per avuy hi ha qui 'ls conté; pero ¡qui sab si demá ja 'ls sentirem disparar!... —¡Prou! Aixó si que ho crech bè.

—Lo xoque será espantós. En las planas de la Historia no hi ha, tal volta, memoria d' un conflicte tant grandió. Dintre aquellas selvas foscas y aquells plans cuberts de fanch, hi correrán rius de sanch, morint la gent com á moscas. La embestida té de sè seca, rabiosa, violenta; cos á cos y frente a frente... —¡Ay, y tal! Ja ho crech ben bè.

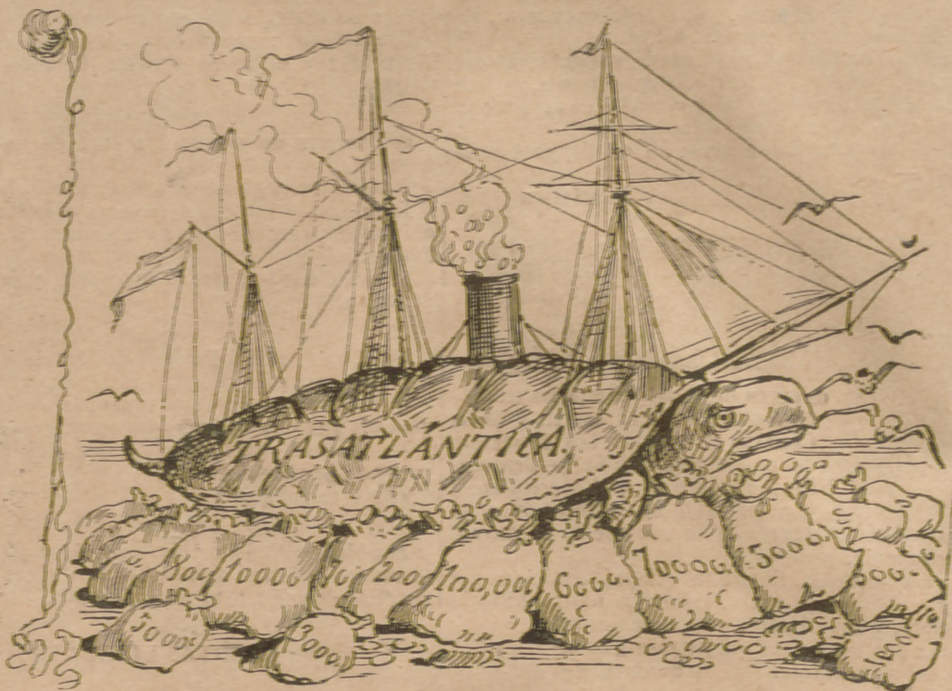
—Pero lo més peliagut, es pensar què succehirá quan sigui hora d' acabá... ¡Ay del que quedí vensut! Si en Bismarck lo triunfo atrapa, veurém Fransa feta á micas y, probablement, bonicos estisoradas al mapa. Y si Fransa arriba á sè vencedora, ¡ay alemanys, ja ho recordaréu forsa anys!... —Aixó si que ho crech tambe.

—En aquesta polca extranya hont tanta gent déu ballarhi, si una nació pot guanyarhi, segurament es Espanya. En Sagasta, conservant

NEGOCIS PENDENTS.

L' arrendament dels tabacos es un negoci bonich: qui 'l prenga fumarà bresas, y 'l pais escanya-pits.

Lo dels correus trasatlàntics es un negoci de perlas; per fer viatjes, molta calma; per ferse richs, molta pressa.

l' actitut freda y tranquila, secretament s' espavila y mira 'ls vents cap ahont van. Y 's diu que en 'quest quietetrèch, un cop dat y benehit, ne traurem algun profit... —Veu?... ¡Aixó sí que no ho crech.

C. GUMÀ.

SEMBLA qu' en la nova lley municipal, no sols s' ampliarà 'l sufragi, en la mateixa forma en que queda establert en l' actual lley provincial, sino que quedarà prohibida la reelecció de regidors.

¡Bona l' hèm fetal!

A D. Francisco de Paula, quan ha llegit la noticia, li ha caygut una patilla. Mitja autoritat a terra.

Apuros de un romerista.

Donava 'l tal una serie de conferencias semanals en l' Academia de Jurisprudencia de Madrid, en sentit altament reaccionari.

Vels'hi aquí qu' en lo decurs de una semana en Romero Robledo s' uneix ab en Lopez Dominguez y 's torna liberal.

¿Cóm arreglar's ho 'l conferenciant per no quedar desairat davant del públich, ni davant del sèn jefe?

Casi no tèm més que un remey: ficarse sota de la taula, mentres espera que parin la del presupuesto.

En Romero Robledo:

«Lo partit reformista serà essencialment proteccionista.»

En Lopez Dominguez:

«Respecte a protecció a la industria, cadascú farà lo que li dongui la real gana.»

Lo gran partit reformista es un' orga de rahons, no hi ha en ella ni una tecla que toqui ab lo mateix tò.

Los francesos han descubert una nova sustancia explosiva que produheix efectes més terribles que la pólvora.

Li han donat lo nom de melinita, porque tèm la forma de mel.

¡Llaminers de Alemania, alerta!

A l' any 42 los gastos del Congrès pujavan trenta mil duros.

Actualment se 'n gastan doscents setze mil. Llavors los diputats consumian fiambres, pastels y bons vins.

Avuy no se 'ls dona més que aygua ab bolados.

¡Doscents setze mil duros de bolados! No estranyo que 'ls polítichs de avuy dia 'n fassan tants.

Lo gremi de fabricants de Sabadell, reunit en fraternal banquet 'l dia del sèn sant patró, và enviar un telégrama de adhessió a las vigents institucions.

Los dono un any per pensarhi:

¿Qué tèm que veure la llana ab la monarquia?

Una planxa de 'n Martinez Campos.

Lo general del llorón l' altre dia và presentarse a palacio, notificant a la reina regent que D. Alfonso XIII havia obtingut los galons de sargento del regiment de infanteria del Rey, al igual del sèn pare don Alfonso XII.

Sembla que algú và fer entendre al héroe de Sagunto que D. Alfonso XIII no era príncep de Asturias, sino rey, y que no li corresponian los galons de simple sargento, sino 'ls entorxats de Capitá general y jefe dels exercits de mar y terra.

Diuhen que 'l general Martinez và quedarse assombrat.

No n' hi havia per menós.

Pero amigo, quan un home tèm prou pit per anar a Sagunto, es necessari que previament s' enteri de tota l' etiqueta monárquica, y que quan vinga 'l cas se resigni a posarse a las ordres de una criatura de pit, qu' encara que no sápigua parlar, tèm dret perfecte a donarli ordres.

O ser monárquich ó no serho.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Llu-ma ne-ra.
2. MODANSA.—Carmeta-Carteta-Carpeta.
3. TERS DE SILABAS.—CAR ME TA
ME TRA LLA
TA LLA DOR
4. TRENCA-CLOSCAS.—Pascual Bailín.
5. GEROGLIFICH.—Estém a sis graus sota zero.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Mirantus, Conco, y Tomás Ribas; 4 Un Mosquit y Patatera; 3 Pau Brescas y E. P. D.; 2 N. A. y 1 no més Un surrut y Notari magre.

XARADA.

—¿Es vritat, amich Ribera que l' Anton Planas de Tot,

ab lo hu-dos del sèn nebot s' ha fet moltis-sim tercera? —Si. Pep, y a més s' ha casat ab la neboda de 'n Font, l' hisendat més gran...

—¿D' ahont?

—Búscaho, tú ho has expressat.

J. SAURI.

MUDANSA-CONVERSA.

—¿Vols venir Tot?

—¿Ahont vas?

—A ballar a la Total.

—No m' atraparàs pas, Gual.

—¿Qué vols dir?

—No m' hi faràs

anar, ni donantme un ral.

Allà sols hi van, minyó

los que ara t' hi nombra jo.

PERPET D' ESPLUGAS.

TRENCA-CLOSCAS.

PAULA SOLÀ DE ANGEL.

Formar ab aquestas llettras lo nom de un poble de Catalunya.

ESQUITX DE CÒMICH.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5.—Nom d' home.

1 4 3 2 5.—Un altre nom d' home.

5 4 1 3 2.—Una ópera.

ELECXEAR COMA.

GEROGLIFICH.

×

PI PI

IP IP

Ayre

ROMÀ ESPINAT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Miquel Bernat Xinoxola, N. A., A. Pallejá, Romà Espinet, Un Tronera, R. Amich, C. Trollo, J. Mazzanti, C. Banyas, A. Llimoner, Un Culala Bigot y Perilla, J. Sareuzil y Ladiu, J. de la Tavella, Noy gran, Sagasta, Noy de Sabadell, General Pussa, J. Slodrig, Sulo y Puig, V. Bertran y Oslec G. Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans R. T. Diplomàtic, Un que escriu, F. Badila, A. Rubert, Esquitx de còmic, Serapi Guitarra, S. U. S. T., A. R. Brutan, R. Roura, Un de la Vall d' Aran, Pepe, Anton Torres A., Allediv Ocsicari, Saldoni de Valtorca, P. R. de Olot, Condor Salamé, Un Escota, Joanet de Berga, Sir Abell, Soci del Valtosa, Aguilera, E. Flautas, B. y Lagariljillo y Bartomeu C.—Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Frascuelillo: L' idea del article es un xich massa des-embossada.—Pallaringas: A pesar de que a vostè li sembla, no hi trobem xiste; F' altra que 'ns envia tampoch fa per casa.—R. B.: L' article esta bé.—Joaquim Montero: També pot aprofitarse lo de vostè.—Enrich Xaran: L' epigrama bé; lo demés no 'ns fa 'l pes.—D. C. Ferrer: L' article té poca novetat; revela no obstant bonas disposicions; envihí altres cosas.—Frascuelillo: Aprofitarém lo suello.—J. R. Arenys: Ho tindrem present.—Noy Blanch Figuerach: haura d' enviar las solucions; lo demés no 'ns serveix.—R. M. y Quica Ana: Es molt lo que tenim per insertar y com ho tenim tot barrejat, no 'ns queda temps per buscarho.—Sir Byron: Los versos estan bé.

UN CAP-MAS
JUGUET CÒMICH EN UN ACTE Y EN VERS
per C. GUMÀ

Preu: 4 rals.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y a casa 'ls corresponsals d' aquest periòdic.

LOPBZ. Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: imp. de Lluís Tasso, Arca del Teatre, 21 y 22.